

கிருபையினால் இரட்சிக்கப்படுதல்

[எபேசியர் 2:1-10]

ஆதியாகமம் 1 மற்றும் 2 ஆகிய அதிகாரங்கள் பற்றிய நமது கலந்துரையாடலில், தேவனுடைய விசுக்கத்தக்க வல்லமையானது அவரின் பண்புகளில் ஒன்றாக உள்ளது என்று நாம் கற்றறிந்தோம். எபேசியர் 3:20, 21ல் பவுல் இதே ஆய்வுக்கருத்தைத் தொட்டார்:

நாம் வேண்டிக்கொள்ளுகிறதற்கும் நினைக்கிறதற்கும் மிகவும் அதிகமாய் நமக்குள்ளே கிரியைசெய்கிற வல்லமையின்படியே, நமக்குச் செய்ய வல்ல வராகிய அவருக்கு, சபையிலே கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாய்த் தலைமுறை தலைமுறைக்கும் சதாகாலங்களிலும் மகிமை உண்டாவதாக. ஆமென்.

பவுலின் கூற்றுப்படி, தேவனிடத்தில் நாம் கேட்கக் கூடிய எந்த விஷயத்தையும் அல்லது அவரிடத்தில் கேட்கலாம் என்று எப்போதாவது கனவு காணக்கூடிய எந்த விஷயத்தையும் செய்வதற்குத் தேவன் வல்லவராக இருக்கிறார். முன்னதாகப் பவுல், 1:19-23ல் தேவனுடைய வல்லமையைப் பற்றி விளக்கம் அளித்ததில் “விசுவாசிக்கிறவர்களாகிய நம்மிடத்தில் காண்பிக்கும் தம்முடைய வல்லமையின் மகா மேன்மையான மகத்துவம்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். நம்மிடத்தில் பலவீனங்கள் இருந்தபோதிலும், நாம் அவரது சித்தத்திற்கு இணங்கினால், நம் மூலமாகத் தேவன் கிரியைசெய்ய வல்லவராக இருக்கிறார். தேவனுடைய வல்லமை என்ற ஆய்வுக்கருத்து, எபேசியர் 2:1-10ல், நம்பிக்கையற்ற வகையில் இழந்துபோகப்பட்ட பாவினை இரட்சிக்கத் தேவனுடைய வல்லமை பற்றிய கலந்துரையாடலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. (2:1ல் வசனத்தின் தொடக்கத்தில், ஆங்கில வேதாகமத்தில் உள்ள “and” என்ற வார்த்தை, “வல்லமை” பற்றிய கலந்துரையாடல் தொடருகிறது என்பதைக் காண்பிக்கிறது.)

இழந்துபோகப்பட்டுள்ள பாவினை மீட்பதற்கு இயேசுவே தேவனுடைய ஒரே வழியாக இருக்கிறார் என்பதைக் காண்பிப்பதில் புதிய ஏற்பாடு மிகத் தெளிவாக உள்ளது. யோவான் 14:6ல் இயேசுவே, “நானே வழியும் சத்தியமும் ஜீவனுமாயிருக்கிறேன்; என்னாலேயல்லாமல் ஒருவனும் பிதாவினிடத்தில் வரான்” என்று கூறினார். அப்போஸ்தலர்களும் இதே சத்தியத்தை அறிவித்தனர்: “அவராலேயன்றி வேறொருவராலும் இரட்சிப்பு இல்லை; நாம் இரட்சிக்கப்படும்படிக்கு வானத்தின் கீழெங்கும், மனுஷர்களுக்குள்ளே அவருடைய நாமமேயல்லாமல் வேறொரு நாமம் கட்டளையிடப்படவும் இல்லை” (நடபடிகள் 4:12). யோவான், “குமாரனை உடையவன் ஜீவனை

உடையவன், தேவனுடைய குமாரன் இல்லாதவன் ஜீவன் இல்லாதவன்” என்று எழுதினார் (1 யோவான் 5:12).

ஆகையால், மனிதகுலம் முழுவதும், பின்வரும் இரண்டு வகைகளாக மாத்திரமே பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: நமது பாவங்களுக்கான பூரணமான பலியான கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தினால் இரட்சிக்கப் பட்டுள்ளவர்கள் மற்றும் இரட்சிக்கப்பட்டிராமல் மன்னிப்பின்றி இன்னும் இழந்து போகப்பட்ட நிலையில் உள்ளவர்கள்.

“மரித்தவர்களாயிருந்த உங்களை ...”

கிறிஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்திருக்கையில் நமது நிலையை விவரிப்பதில் பவுல், நாம் “இழந்து போகப்பட்டிருந்தோம்” என்று மாத்திரம் கூறவில்லை; நாம் “மரித்தவர்களாயிருந்தோம்” என்று அவர் குறிப்பிட்டார்: “அக்கிரமங்களினாலும் பாவங்களினாலும் மரித்தவர்களாயிருந்த உங்களை ... அவைகளில் நீங்கள் முற்காலத்திலே ... நடந்துகொண்டீர்கள்” (2:1, 2அ). கிறிஸ்துவற்ற நிலையில் இருக்கிற (அல்லது இருந்த) வர்களின் நிலையை விவரிப்பதற்குப் பவுல், மரணம் என்ற பலத்த உருவகத்தைப் பயன்படுத்தியது ஏன்? முதலாவதாக இது, தேவனுக்குப் பதில் செயல் செய்யாதிருக்கும் நிலையை மூக்கியத்துவப்படுத்துகிறது. நமக்கு அன்பாக இருக்கும் ஒருவர் உயிரோடிருந்த காலத்தில், நமது தொடுகைக்கு அல்லது நமது வார்த்தைகளுக்கு பதில்செயல் செய்து போன்று, அவர் அல்லது அவள் மரணத்திற்குப் பின்பு இனியும் அவ்வாறு பதில்செயல் செய்ய இயலாது என்பது, மரணத்தின் மிகவும் இடர்பாடான விளைவுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. கிறிஸ்து இல்லாத நிலையில் நாம் தேவனுக்கும் நமக்காக அவர் கொண்டுள்ள சித்தத்திற்கும் பதில்செயல் செய்யாதவர்களாக இருக்கிறோம் - எனவே உண்மையில் நாம் மரித்தவர்களாக இருக்கிறோம். இரண்டாவதாக, மரித்தவர்கள் முற்றிலும் உதவியற்ற நிலையில் இருக்கின்றனர். மரித்தவர்கள் மரித்தவர்களாகவே இருக்கின்றனர்; அவர்கள் தங்கள் இருத்தலை உயர்த்திக்கொள்ளவோ அல்லது தங்கள் நிலையை மாற்றவோ எதையும் செய்ய இயலாதவர்களாக இருக்கின்றனர். கிறிஸ்து இல்லாத நிலையில், நாம் நமது இழந்துபோகப்பட்ட நிலையை நிவிர்த்தி செய்ய இயலாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஆகையால், கிறிஸ்து இல்லாத நிலையில் நாம் “மரித்தவர்களாக” இருக்கிறோம் என்று கூறுவது முற்றிலும் ஏற்புடையதாகவே உள்ளது.

பவுல், ஆவிக்குரிய நிலையில் மரித்தவர்களாக இருத்தல் பற்றிய தமது விவரிப்பைத் தொடர்ந்தார்: ஆவிக்குரிய நிலையில் மரித்தவர்கள் தங்கள் “அக்கிரமங்களினாலும் பாவங்களினாலும்” மரித்தவர்களாக இருக்கின்றனர். ஒரு காலத்தில் நாமும் இந்தப் பாவங்களில் “நடந்தோம்” (வழக்கமாக வாழ்ந்தோம்) என்று பவுல் கூறினார். அவ்வாறு செய்ததில் நாம், “இவ்வுலக வழக்கத்திற்கேற்றபடியாகவும்” (“இவ்வுலகத்தின் வழிகளிலும்”; NIV) “கீழ்ப்படியாமையின் பிள்ளைகளிடத்தில் இப்பொழுது கிரியைசெய்கிற ஆகாயத்து அதிகாரப் பிரபுவாகிய ஆவிக்கேற்றபடியாகவும்” வாழ்ந்துகொண்டிருந்தோம் (2:2). இது, பூமிக்கு மேலாக வானமண்டலத்தில் குடியிருக்கும் பொல்லாத ஆவிகளின்மீது ஆளுகை செலுத்துவதாக ஒருகாலத்தில் நம்பப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சாத்தான் பற்றிய குறிப்பாக மாத்திரமே இருக்க முடியும். பிற்பாடு பவுல், “நீங்கள் பிசாசின்

தந்திரங்களோடு எதிர்த்து நிற்கத் திராணியுள்ளவர்களாகும்படி, தேவனுடைய சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்” (6:11), “பொல்லாங்கள் எய்யும் அக்கினியாஸ்திரங்களையெல்லாம் அவித்துப்போடத்தக்கதாய், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக விசுவாசமென்னும் கேடகத்தைப் பிடித்துக்கொண்டவர்களாயும் நில்லுங்கள்” (6:16) என்று அறிவுரை கூறினார். கொரிந்தியர்களுக்கு எழுதிய நிருபத்தில் பவுல், சாத்தானை “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவன்” என்று குறிப்பிட்டார் (2 கொரிந்தியர் 4:4). நம்மைப் படைத்த தேவனுடைய ஆளுகையை நாம் புறக்கணிக்கும்போது, நமக்கு விருப்பம் இருந்தாலும் இல்லை என்றாலும் நாம், “இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவனானவனை” பின்பற்றுகிறோம்.

பவுல், தேவபக்தியற்ற வாழ்வு பற்றிக் கூறுவதற்கு அதிகமானவற்றைக் கொண்டிருந்தார்: “அவர்களுக்குள்ளே நாமெல்லாரும் முற்காலத்திலே நமது மாம்ச இச்சையின்படியே நடந்து, நமது மாம்சமும் மனசும் விரும்பினவைகளைச் செய்து, சுபாவத்தினாலே மற்றவர்களைப்போலக் கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாயிருந்தோம்” (2:3). “மாம்ச” இச்சையின்படியே நடத்தல் என்பது, சுயநலமாகச் செயல்படுவதற்கு மனிதமன விருப்பங்களுக்கு இணங்குதலையும் தேவனுடைய வழியில் செல்வதற்கு மாறாக நமது சுயவழியில் செல்வதையும் அர்த்தப்படுத்துகிறது. நமது உடல் மற்றும் மனம் ஆகியவற்றின் விருப்பங்களை நாம் பின்பற்றும்போது, தேவனுடைய சித்தத்தையும் நமது நடக்கையின் அழிவு ஏற்படுத்தும் இயல்பையும் நாம் காணாது புறக்கணிக்கிறோம். இது கிறிஸ்துவற்ற நிலையில் இருந்த நம்மில் “சிலருடைய” வாழ்வின் நடத்தை என்று கூறவில்லை; இது “எல்லாருக்கும்” உண்மையாக இருந்தது. கிறிஸ்து அற்ற நிலையில், நம்மில் ஒவ்வொருவரும் தேவகோபத்திற்கு ஆளாகிறோம். நாம் “கோபாக்கினையின் பிள்ளைகளாக” அதாவது கோபத்தினால் பண்புபடுத்தப்பட்ட மக்களாக இருப்போம்.

ஆவிக்கரிய மரணம் என்பது மூன்று பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது: (நாம் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருக்கும்போது, நாம் பாதுகாப்புள்ள நிலையில் இருப்பதாக நினைப்பதால்) வஞ்சிக்கப்படுதல் (நாம் நமது சொந்த விருப்பங்களைப் பின்பற்றுவதற்காகத் தேவனுடைய சித்தத்தில் இருந்து விலகிச் செல்லுவதால்) கீழ்ப்படியாமை மற்றும் (தேவனுடைய கோபாக்கினையை எதிர்கொள்வதன் முடிவு விளைவினால்) அழிவு. இதுவே இயேசு வருவதற்கு முன்னர் ஒவ்வொருவரும் எதிர்கொண்டிருந்த பயங்கரமான அவலநிலையாக இருந்தது. இது பின்வருவதை நாம் வாசிக்காத வரையிலும் நம்பிக்கையற்ற நிலையாகவே ஒலிக்கிறது ...

“தேவனோ ...”

4ம் வசனம், வேதாகமத்தில் ஒருவேளை மிகமுக்கியமான வார்த்தையைக் கொண்டு தொடங்குகிறது: “தேவனோ ...” வேதாகமத்தின் முக்கிய ஆய்வுக்கருத்தாக இருப்பவர் தேவனே, மற்றும் இயேசு, “... தேவனாலே எல்லாம் கூடும்” என்று கூறினார் (மாற்கு 10:27). தேவன் இல்லையென்றால், நாம் யாவரும் நம்பிக்கையற்ற நிலையில் ஆக்கினைக்குள் தீர்க்கப்பட்டிருப்போம். இவ்விடத்தில் பவுல், இரட்சிப்பு என்பது நாமே கணக்கிட்டுக் கொள்கிற அல்லது நமக்கு நாமே நிறைவேற்றிக் கொள்கிற விஷயம் அல்ல என்பதை வலியுறுத்தினார். அது முற்றிலுமாகத் தேவன் தொடங்கிவைக்கும் செயலாக

உள்ளது.

அவர் தேவனை, “இரக்கத்தில் ஐசுவரியமுள்ளவர்” என்றும் “நம்மில் அன்புகூர்ந்த தம்முடைய மிகுந்த அன்பினாலே” என்றும் விவரித்தார். அவரது இரக்கம் மற்றும் அன்பு ஆகியவற்றினால், அவர் நம்மைக் கிறிஸ்துவுடன் பிழைத்திருக்கச் செய்தார், நம்மைக் கிறிஸ்துவுடன் உயிர்ப்பித்தார், மற்றும் நம்மை உன்னதங்களில் அவரோடு (கிறிஸ்துவோடு) அமரவும் செய்தார். தேவனுடைய “மகாமேன்மையான ஐசுவரியத்தையும்” “கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள்” அவர் நம்மிடத்தில் வைத்த தயவையும் காண்பித்தல் என்பதே, குறிப்பிடத்தக்க இந்தச் செயல் யாவற்றின் இலக்காக உள்ளது (வசனம் 7). வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், நாம் தேவனுடைய நித்திய ஜீவனில் பங்கடையும்படிக்கு, தேவன் மரித்து மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்த தமது குமாரனுடன் நம்மை இணைத்துள்ளார் (காண்க ரோமர் 6:1-5).¹ இயேசுவின் மூலமாகவும் அவரது சவிசேஷத்தின் மூலமாகவுமே நாம் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை நம்முடையதாக உள்ளது, நாம் அவருடன் ஒன்றாக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

“கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக் கொண்டு ...”

நாம் யாவரும் குணப்படுத்தப்பட இயலாத பாவிகளாக இருப்பதால், தேவன் நம்மீது தமது அன்பை எவ்வாறு பொழிய முடியும் மற்றும் அவர் நமது பாவம்நிறைந்த தன்மையின் செயல்விளைவுகளை எவ்வாறு அகற்ற முடியும் என்று நாம் இன்னமும் வியப்படையலாம். இந்தக் கேள்விக்குப் பவுல் தெளிவாகப் பதில் அளித்தார்.

இதைத் தேவன் “கிருபையினாலே” செய்தார் என்று பவுல் கூறினார் (2:5, 8). ஒரு எழுத்தாளர், கிருபையைப் பின்வருமாறு விளக்கப்படுத்தினார்:

கிருபை என்பது முற்றிலும் பெருந்தன்மையாக, சுயநலமற்ற, அகத்தாண்டதலான, இடர்ப்பாட்டைப் பற்றிக் கவலைப்படாத அளவற்ற பெருந்தன்மையாக உள்ளது, இது மற்றவர் அன்பு செய்யப்படுவதற்கும் அவ்வாறான உதவி அளிக்கப்படுவதற்கும் முற்றிலும் தகுதியற்றவராக இருப்பினும், முற்றிலும் அவரின் தேவைகுறித்த அன்புடன் கூடிய அக்கறையின் காரணமாக செயல்படுகிற பெருந்தன்மையாக உள்ளது.²

“கிருபை என்பது, நீங்கள் பெறத் தகுதியானது என்பதற்குப் பதிலாக உங்களுக்குத் தேவையானதைப் பெறுதலாக உள்ளது” என்பது ஒரு சிறுபையன் அளித்த எளிய விளக்கமாக இருந்தது.

கிருபை பொழியப்படுதல் மற்றும் பெறப்படுதல் ஆகியவற்றிற்கு, லூக்கா 15ம் அதிகாரத்தில் காணப்படும், இயேசு கூறிய “கெட்ட குமாரன்” உவமை மிகச்சிறந்த உதாரணமாக உள்ளது. விரிவான மற்றும் இருதயத்தை அசைக்கும் இந்த உவமையில் இயேசு, இளைஞன் ஒருவன் தனது தந்தையிடம் அவர் இறக்கும் வரையில் பொறுமையாகக் காத்திருக்க மனமின்றி, தனக்குச் சேரவேண்டிய பாகத்தைப் பிரித்துக் கொடுக்கும்படி துடுக்குத் தனமாக வற்புறுத்தியதைப் பற்றிக் கூறினார். பின்பு அவன் “தூரதேசத்துக்கு” பயணம் சென்று (வசனம் 13), அங்கு பண்பற்ற மற்றும் கட்டுப்பாடற்ற வகையில் வாழ்ந்ததினால் தான் வைத்திருந்த செல்வம் யாவற்றையும் வீணாகச் செலவிட்டான். அவன், தான் பட்டினியின்

விளிம்பில் இருந்ததையும் உயிர்பிழைப்பதற்காகப் பன்றிகளுக்கு உணவிடும் சிறுமையான வேலையைச் செய்ய வேண்டி இருந்ததையும் கண்ட அவன், தனது தந்தையிடம் திரும்பிச் செல்லத் தீர்மானித்தான். அவன், அவரது மகன் என்று அழைக்கப்படத் தகுதியற்று இருப்பதாக அறிக்கை செய்வதும் தன்னை ஒரு கூலிவேலை செய்யும் வேலைக்காரனாக நடத்துமாறு கேட்டுக்கொள்வதுமே அவனது திட்டமாக இருந்தது. குறைந்த பட்சம் இந்த வழியிலாவது அவன் தன்னைப் பட்டினியிலே இருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். அவன் இல்லம் திரும்பினான், அங்கு தன் தந்தையிடம் கொடுமையாக நடத்தப்படுதலைத் தவிர வேறு எதையும் எதிர் பார்க்க அடிப்படை எதுவும் இல்லை என்பதை முழுமையாக உணர்ந்து அறிந்திருந்தான். அதற்குப் பதிலாக அவன் தந்தை, அவன் புறப்பட்டுச் சென்ற நாள் முதலாக அவன் வருவானா என்று ஆவலுடன் கண்ணோக்கிக் கொண்டிருந்தபடியால், “அவன் தூரத்தில் வரும்போதே” (வசனம் 20) அவனைக் கண்டார்! அவனிடத்தில் ஓடிச்சென்ற அவனது தந்தை, அவனை முத்தமிட்டார். அந்த மகன் தனது தகுதியற்ற நிலைகுறித்துப் பேசவே தேவையில்லாத வகையில், அவனது தந்தை அவன் திரும்பி வந்ததைக் கொண்டாடப் பெரும் விருப்பம் கொண்டிருந்தார். அவர் அந்தக் கெட்ட குமாரனுக்கு, ஒரு செல்வந்தரின் மகனுக்குத் தகுதியான வகையில் உடை உடுத்துவிக்கச் செய்து, குடும்பத்தின் அடையாள மோதிரத்தை அவனது விரலில் அணிவித்து, தமது மகனைக் கண்படுத்தும் வகையில் ஒரு விருந்து தயாரிக்கப்பட வேண்டும் என்று அறிவித்தார். இந்த இடத்தில் அவர் (இயேசு), பிற்பாடு பவுல், தேவனைவிட்டுத் தூரத்தில் உள்ள எல்லாருடைய நிலையையும் விவரிக்கப் பயன்படுத்திய அதே சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினார் என்பது ஆர்வத்திற்கு உரியதாக உள்ளது: “என் குமாரனாகிய இவன் மரித்தான், திரும்பவும் உயிர்த்தான்” (லூக்கா 15:24-26); என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது; காண்க வசனம் 32). லூக்கா 15ல் “கிருபை” என்ற வார்த்தை பயன்படுத்தப்படாதிருப்பினும், இங்கு “கிருபை” என்ற பவுலின் சொற்றொடருக்குப் பரிபூரணமாக விவரிப்பு உள்ளது: வெறுப்புடன் தள்ளப்படுதல் மற்றும் புறக்கணிக்கப்படுதல் ஆகியவற்றைத் தவிர வேறொன்றையும் பெறத் தகுதியற்றவனான, தவறு செய்திருக்கிற பிள்ளை ஒருவனைச் சந்தோஷமாகத் திரும்ப ஏற்றுக்கொள்ளும் அன்பான ஒரு தந்தை.

எபேசியர் 2:4-10ல் பவுல், கிருபை பற்றிய அத்தியாவசியமான இரண்டு பண்புகளை விவரித்தார். இந்தப் பண்புகள் இல்லாத நிலையில் கிருபை “கிருபையாக” இராது.

தேவனுடைய கிருபை இலவசமானதாக உள்ளது

முதலாவது, கிருபை இலவசமானதாக உள்ளது. நமது இரட்சிப்பைப் பவுல், “தேவனுடைய ஈவு” (2:8ஆ) என்று அழைத்தார். இதை மேலும் வலியுறுத்துவதற்கு அவர், இது நமது சாதனை அல்ல என்று அழுத்தமாகக் கூறினார்: “ஒருவரும் பெருமைபாராட்டாதபடிக்கு இது கிரியைகளினால் உண்டானதல்ல” (2:9). நமது முயற்சிகளினால் இரட்சிப்பு ஈட்டப்படக்கூடும் என்றால் அது கிருபையினால் உண்டானதாக இராது. அப்படியிருந்தால் இயேசுவின் மரணம் அர்த்தம் இல்லாததாக இருந்திருக்கும் (கலாத்தியர் 2:21).

வாழ்வில் பல விஷயங்கள் உண்மையில் “இலவசமாக” இருப்பதில்லை. சில வேளைகளில், ஒரு ஆயுள்காப்பீட்டுப் பாலிசியானது காலத்திற்குப் பிந்தி

தொகை செலுத்துவதை அனுமதிக்க “கிருபையின் காலம்” என்ற ஒன்றைக் குறிப்பிடுகிறது. இது ஒரு குறிப்பிட்ட மாதத்தில் பணம் செலுத்துகை நடைபெறவில்லை என்றாலும், ஒரு குறிப்பிட்ட காலவேளை வரையிலும் அந்தப் பாஸிசி காலாவதியாவதில்லை என்று அர்த்தப்படுகிறது. அது கிருபை போன்று ஒலிக்கலாம், ஆனால் அது கிருபை அல்ல. உண்மையில் அது “தண்டணையை நிறுத்தி வைத்தல்” என்பதைப் போன்றதாகவே உள்ளது - ஏனெனில் அது குறிப்பிட்ட காலத்தில் மாத்திரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது, மற்றும் அந்த “கிருபையின் காலத்தினுடைய” முடிவுக்குள் பணம் செலுத்தப்படாதபோது, பாஸிசியானது முற்றிலும் காலாவதியாகி விடுகிறது. இதற்கு நேர்மாறாக, கிறிஸ்துவுக்குள் தேவன் அளிக்கும் இரட்சிப்பு உண்மையிலேயே இலவசமானதாக உள்ளது. இந்த சத்தியத்தை விவரிக்க, பின்வரும் கேள்விகளை உங்களுக்கு நீங்களே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்: “எனக்காக சிலுவையில் மரிக்கும்படி தேவன் தமது குமாரனை அனுப்பும்படி அவரைத் தூண்டுவதற்கு நான் என்ன செய்தேன்?”; “நான் மீட்கப்பட்ட சிலுவையில் இயேசு மரிப்பதற்குக் காரணமாக எனது பகுதியில் செய்யப்பட்ட செயல் என்ன?”; “தேவனுடைய அன்பையும் இரட்சிப்பின் அளிப்பையும் நான் அறிந்துகொள்ளும்படிக்கு சவிசேஷ செய்தியை உருவாக்குவதற்கு” “அல்லது சபையை நிலைநாட்டுவதற்கு அல்லது வேதவசனங்களை ஏவுவதற்கு எனது முயற்சிகள் தோவது உதவியிருக்கின்றனவா? பரலோகத்தின் கதவுகளைத் திறப்பதற்கு நான் செய்திருப்பது என்ன?” கருத்து தெளிவானதாக இருக்க வேண்டும், ஏனெனில் இந்தக் கேள்விகள் யாவற்றிற்கும், “ஒன்றுமில்லை!” என்பதே பதிலாக உள்ளது என்பது தெளிவு. நமது இரட்சிப்பு உண்மையிலேயே “கிருபையினால்” ஆனதாக உள்ளது.

தேவனுடைய கிருபையின் உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதை நாம் கடினமானதாகக் கண்டு, உண்மையில் நம்மை நாமே இரட்சித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இன்னமும் நாம் நினைக்கலாம். நாம், இயேசுவினிடம் வந்து, “நல்ல போதகரே, நித்திய ஜீவனை அடைவதற்கு நான் எந்த நன்மையைச் செய்யவேண்டும்” என்று கேட்ட இளைஞனைப் போல் இருக்கிறோம் (மத்தேயு 19:16). அந்த இளைஞன், பரலோகத்திற்குள் தான் உட்செல்வதை உத்தரவாதப்படுத்தும் வகையில் தான் நிகழ்த்தக்கூடிய மாபெரும் அருஞ்செயல் ஏதேனும் இருக்க வேண்டும் என்று நம்பினான் என்பது உறுதி. அவன் கருத்தை முழுவதுமாகத் தவறவிட்டிருந்தான் மற்றும் இயேசு அவனுக்குக் காட்ட வேண்டியிருந்தது. நாம், மத்தேயு 18:23-35ல், தனது எஜமானரிடம் “பதினாயிரம் தாலந்து” (இது சாதாரண உழைப்பாளி ஒருவருக்கு 150,000 ஆண்டுகளுக்கான கூலியாகும்) கடன்பட்டிருந்த ஒரு வேலைக்காரனுடன் ஒப்பிடப்படலாம்; எவ்வளவு கடன்பட்டிருந்தும் அவன், “ஆண்டவனே! என்னிடத்தில் பொறுமையாயிரும், எல்லாவற்றையும் உமக்குக் கொடுத்துத் தீர்க்கிறேன்” என்று கூறினான் (வசனம் 36). இது எவ்வளவு அபத்தமான கூற்றாக உள்ளது! அப்படிப்பட்ட அளவுள்ள கடனை எவரொருவரும் திருப்பிச் செலுத்த இயலாது! அவனால் செலுத்தித் தீர்க்க இயலாது என்பது தெளிவு, ஆனால் இயேசு “அந்த ஊழியக்காரனுடைய ஆண்டவன் மனதிரங்கி, அவனை விடுதலைபண்ணி, கடனையும் அவனுக்கு மன்னித்துவிட்டான்” என்று கூறினார். மீண்டுமாக இயேசு, “கிருபை” என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்தவில்லை, ஆனால் அவர் கூறிய இந்த உவமை அதன் (கிருபையின்) தெளிவான கருத்தைத் தருகிறது.

தேவனுடைய கிருபையின் உண்மைத்தன்மையை ஏற்றுக்கொள்வதை நாம் ஏன் இவ்வளவு கடினமானதாகக் காணுகிறோம்? சாத்தியமான பல காரணங்கள் உள்ளன.

1. நாம் பெறத்தகுதியானவற்றை நாம் எதிர்பார்க்கச் சாய்கிறோம். “அது நியாயமானதல்ல!” என்பது, நாம் சிறுபிள்ளைகளாக இருக்கும்போது நாம் கற்றுக்கொள்கிற முதல் வாக்கியங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. நம்முடையதாக இருப்பதற்கு உரிமை நிறைந்தது என்று நாம் நம்பும் விஷயங்களைப் பெற்றுக்கொள்வதை நாம் வலியுறுத்துகிறோம். அது, ஒரு பொம்மை அல்லது முன்னெதிர்நோக்கும் வேலைப்பதவி உயர்வு ஆகியவற்றில் சரிப்பட்டு வரலாம், ஆனால் மன்னிப்பின் தேவை பற்றி நாம் பேசத் தொடங்கும்போது, அது பிரச்சனையாக உள்ளது. நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கும்போது, நாம் பெறத் தகுதியானது என்பது நாம் விரும்பும் கடைசி விஷயமாக இருக்கும்! நமக்குத் தேவை எதுவோ - அவரது கிருபை - அதைப் பெறவே நாம் ஏங்குவோம்.

2. நமது சுய பாவம் நிறைந்த தன்மையின் ஆழத்தை நாம் புரிந்து உணருவதில்லை. பாவம் என்பது நாம் அவ்வப்போது செய்துள்ள ஒரு சில “தவறுகள்” தான் என்று நாம் நினைத்தால், நாம் தேவனுடைய கிருபையின் அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்வதில்லை அல்லது உணர்ந்து கொள்வதில்லை என்றாகிறது. பாவம் என்பது, மாபெரும் வைத்தியராகிய தேவனுடைய உதவியை நாடாமல், நமக்கு நாமே சிகிச்சை அளித்துக்கொள்ளக்கூடிய சிறுகாயம் என்று நாம் கண்ணோக்கக் கூடாது. தேவன் நம்மைப் பார்ப்பது போன்று நம்மை நாம் பார்க்க முடியும் என்றால், கிருபையினால் மாத்திரமே இரட்சிப்பு ஏற்பட முடியும் என்பதை நாம் புரிந்துகொள்வோம். பவுலின் கூற்றுப்படி, கிருபை இல்லாத நிலையில், நாம் “... பாவங்களினால் மரித்தவர்களாக” இருக்கிறோம். கிருபை மாத்திரமே நமது ஒரே நம்பிக்கையாக உள்ளது.

3. நமது சொந்தக் குற்றத்திற்கு நாம் கூருணர்வு கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். இது முன்பு உரைக்கப்பட்ட பிரச்சனையின் மறுதலையாக உள்ளது. (தேவனைத் தவிர) மற்ற எல்லாரைக் காட்டிலும் நம்மை நாம் மிக நன்றாக அறிந்திருப்பதால், உண்மையில் - ஒருவேளை இது மற்றவர்கள் கண்டிராத வழிகளிலும் கூட இருக்கலாம் - நாம் எவ்வளவு பாவம் நிறைந்தவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கலாம். அதை உணர்ந்தறிந்த நிலையில், நம்மைப் பற்றி எல்லாவற்றையும் அறிந்திருக்கிற தேவன் தமது கிருபையை நமக்கு சாத்தியமான வகையில் அளிக்கக் கூடும் என்பதை விசுவாசிப்பது நமக்குக் கடினமாக இருக்கிறது. நாம் அதைப் பெறத் தகுதியானவர்கள் அல்ல; அதனால் தான் அது “கிருபை” என்று அழைக்கப்படுகிறது. நமக்கு மிகவும் அவசியமாக இருப்பதை ஆனால் நமக்கு நாமே பெற்றுக்கொள்ள இயலாதிருப்பதை, இயேசுவின் மூலமாகத் தேவன் நமக்கு அளிக்கிறார்.

4. நாம், தேவனுடைய இயல்பைப் பற்றி சமாளமற்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது பின்னணிகளைச் சார்ந்துள்ள நிலையில் நாம், தேவனைப் பற்றி வேதாசிரமம் கூறுகிற விஷயங்களுடன் எப்போதுமே பொருந்திப் போகாத பல்வேறு புரிந்துகொள்ளாதல்களை வளர்த்துக் கொள்கிறோம். சிலர் தேவனை, நம்மிடத்தில் தவறுகளை மாத்திரமே கண்டு நம்மை ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கக் கூடிய கடினமான நியாயாதிபதி என்ற

வகையில் மாத்திரம் நினைக்கின்றனர். இந்தக் கருத்தைக் காட்டிலும் வேறு எதுவும், சத்தியத்தில் இருந்து தொலைவில் இருக்க இயலாது! வேதாகமம் “தேவன் அன்பாகவே இருக்கிறார்” என்றும் (1 யோவான் 4:8) அவர் “எல்லா மனுஷரும் இரட்சிக்கப்பட” வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் (1 தீமோத்தேயு 2:4) என்றும் கூறுகிறது. மனந்திரும்பாதவர்களையும் அவிசுவாசிகளையும் தேவன் நிச்சயமாகவே நியாயந்தீர்ப்பார் என்றிருக்கையில், அவர் நம்மை இரட்சிக்க விரும்புகிறார். அவ்வாறு இல்லையென்றால் அவர், நமது பாவங்களுக்காக மரிக்கும்படி தமது குமாருனை ஏன் இந்த உலகத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்?

5. மன்னிக்காத நமது மனிதரீதியான உறவுகளை நாம் தேவனுக்கு மாற்றுகிறோம். மன்னிப்பை நடைமுறைப்படுத்தாத மக்கள் சூழ வளர்க்கப்பட்டவர்கள், எவரொருவரும் - குறிப்பாக தேவன் - உண்மையிலேயே மன்னிக்க முடியும் என்பதை நம்புவதில் போராட்டம் கொண்டிருக்கலாம். மற்றவர்களை மன்னிக்காமல் இருப்பவர்கள், தேவன் அவ்வாறு (மன்னிக்காதவராக) இருப்பதில்லை என்று கற்பனை செய்வதைக் கடினமாகக் கண்டறிகின்றனர் ஆனால் அவர் அவ்வாறு (மன்னிக்காதவராக) இருப்பதில்லை. அவர் மன்னிக்க விரும்புகிறார், மற்றும் அவர் மன்னிக்கிறார்; அவர் தமது பிள்ளைகளைத் தமது கிருபையினால் மன்னிப்பார்.

6. நாம் தேவனைச் சேவிப்பதற்குத் தவறான தூண்டுதலைக் கொண்டிருக்கிறோம். நமது பாவங்கள் குறித்து நாம் உணருகிற குற்ற உணர்வு அல்லது நாம் செய்யும்படி தேவன் விரும்புகிறவற்றை நாம் செய்யத் தவறுவதால் அனுபவிக்கும் குற்ற உணர்வு என்பதே நாம் தேவனைச் சேவிக்க நமது முதன்மைத் தூண்டுதலாக இருக்க வேண்டும் என்று நம்மில் சிலர் நம்பி இணங்கும் வகையில் மக்கள் செயல்பட்டிருக்கலாம். குற்றம் உள்ளவராக உணருதல் என்பது தேவனைச் சேவிக்க மற்றும் அவருக்குக் கீழ்ப்படிய மேற்கொள்ளும் முடிவை நோக்கி எடுத்துவைக்கப்படும் ஒரு சிறு அடிவைப்பாகவே உள்ளது. கிருபை என்பதே மிகவும் அதிக வல்லமை நிறைந்ததாக மற்றும் அதிகமாகத் தூண்டக்கூடியதாக உள்ளது - நமது பாவங்களை மன்னிக்கத் தேவன் கொண்டுள்ள மனவிருப்பம் மற்றும் நாம் மன்னிக்கப் படக்கூடும்படி நமக்காக மரிப்பதற்கு இயேசுவின் மனவிருப்பம் ஆகியவற்றிற்கு நமது நன்றியறிதல் உள்ள உணர்வு. குற்ற உணர்வைக் காட்டிலும் தேவனுடைய கிருபையானது, நம்மைக் கர்த்தருக்குச் செயல்விளைவுள்ள உண்மைநிறைந்த ஊழியக்காரர்கள் ஆக்குவதில் மிகவும் அதிகம் செயல்விளைவு கொண்டதாக இருக்கிறது.

7. ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் நாம் சரியாகவே செய்ய வேண்டும் - அல்லது வேறில்லை - என்று நாம் நினைக்கிறோம்! நமது வாழ்வில் இருந்து பாவங்கள் எல்லாவற்றையும் நாம் நீக்காதவரையில், தேவனுக்கு நாம் ஒருக்காலும் ஏற்படையவர்களாக இருக்க இயலாது என்ற கருத்தே “பூரணத்துவ இயல்” என்பதாக உள்ளது. அது நிகழ்வுகளை மிகத் தீவிரமான வகையில் முறைமாற்றி வைத்தலாக உள்ளது! சிலுவையின் மூலமாகத் தேவன், நம்மை நாம் இருக்கும் நிலையிலேயே ஏற்றுக்கொண்டு நமது பாவங்களை எடுத்துப் போடுகிறார். அதுபோன்றே, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு நாம், தேவனை விசுவாசித்து அவர் கூறுகிறபடியே *மிகச்சரியாகச்* செய்ய வேண்டும் என்பது, “சட்டவியம்” என்ற கருத்தாக உள்ளது. தேவனைப் பிரியப்படுத்துதல் என்பது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரின் இலக்காக இருக்க வேண்டிய அதே வேளையில் நாம் உண்மை

நிலையை உணர்பவர்களாகவும் இருக்க வேண்டும்: நாம், அந்த அளவுக்குத் தேவனைப் பிரியப்படுத்த இயலாதவர்களாக இருக்கிறோம். நாம் யாவருமே சில வேளையில் பாவம் செய்கிறோம் அல்லது தவறு செய்கிறோம். நாம் “எல்லா விஷயத்தையும் மிகச் சரியாக்குதல்” என்ற தவறான நம்பிக்கையின் மீதல்ல ஆனால் தேவனுடைய கிருபையின் மீதே சார்ந்து இருக்க வேண்டும். (இவ்வாறாக நம்மை நாமே இரட்சித்துக் கொள்ள முயற்சித்தலின் நம்பிக்கையற்ற தன்மையை யாக்கோபு 2:10ம் வசனம் காண்பிக்கிறது.)

கிருபை இலவசமாகக் கிடைப்பதில்லை என்றால், அது “கிருபையாக” இருப்பதில்லை. நாம் அந்த உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு நமது சிந்தித்தலை ஒழுங்குமுறைக்கு உட்படுத்த வேண்டி இருக்கலாம்; ஆனால் அதை நாம் செய்த உடன், நான் கர்த்தரிடத்தில் இருந்து ஆச்சரியமான ஆசீர்வாதத்தை அனுபவிக்கிறோம்.

தேவனுடைய கிருபை ஏராளமாக உள்ளது

ஏராளமாக உள்ளது என்பது கிருபையின் அத்தியாவசியமான இரண்டாவது பண்பாக உள்ளது. தேவன் நம்மீது தமது கிருபையை “பெருகப்பண்ணினார்” என்று எபேசியர் 1:7, 8ல் பவுல் எழுதினார். 2:4ல் தேவன் “இருக்கத்தில் ஐசுவரியமுள்ளவராய்” இருக்கிறார் என்று நாம் வாசிக்கிறோம் மற்றும் 6, 7ம் வசனங்கள் அவரது “மகா மேன்மையான ஐசுவரியத்தை”ப் பற்றிப் பேசுகின்றன. கிருபையைப் புரிந்து கொள்வது ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவமானதாக உள்ளது? ஏனென்றால் இது, நமது பாவங்களின் அளவு மற்றும் இயல்பு எப்படியிருந்தாலும், தேவன் நம்மை மன்னிக்க மனவிருப்பதாக இருக்கிறார், அவரால் மன்னிக்க முடியும் என்று அர்த்தப்படுகிறது. கிருபை என்பது, அவ்வப்போது விஷயங்களைக் கெடுத்துக்கொள்ளுதல் நடக்கக் கூடிய “நல்ல மக்களுக்கு” மாத்திரமானதாக இருப்பதில்லை. அது பாவிசுக்கானதாக - எல்லாப் பாவிசுக்குமானதாக - உள்ளது. 1 தீமோத்தேயு 1:15ல் பவுல், “பாவிசுளை இரட்சிக்க கிறிஸ்து இயேசு உலகத்தில் வந்தார் என்கிற வார்த்தை உண்மையும் எல்லா அங்கிகரிப்புக்கும் பாத்திரமுமானது; அவர்களில் பிரதான (மிகமோசமான) பாவி நான்” என்று கூறினார். இதற்கு முன்னதாக அவர் தாம் முன்பு கிறிஸ்துவைத் தூஷித்து துன்புறுத்தி அவமானப்படுத்தியது எவ்வாறு என்பதை விவரித்திருந்தார், இருப்பினும் அவர் “நம்முடைய கர்த்தரின் கிருபை கிறிஸ்து இயேசுவின்மேலுள்ள விசுவாசத்தோடும் அன்போடுங்கூட என்னிடத்தில் பரிபூரணமாய்ப் பெருகிறது” (1 தீமோத்தேயு 1:14) என்று கூறினார். ஏன்? தேவன் தமது கிருபையின் பாத்திரமாகப் பவுலைத் தனித்துத் தேர்ந்து கொண்டது ஏன்? அதைப் பவுல் பின்வருமாறு விளக்கப்படுத்தினார்:

அப்படியிருந்தும், நித்திய ஜீவனை அடையும்படி இனிமேல் இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருப்பவர்களுக்குத் திருஷ்டாந்தம் உண்டாகும்பொருட்டுப் பிரதான பாவியாகிய என்னிடத்தில் அவர் எல்லா நீடிய பொறுமையையும் காண்பிக்கும்படிக்கு இரக்கம் பெற்றேன் (1 தீமோத்தேயு 1:16).

வேறுவார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், எந்தக் காலத்திலும் எவரொருவர் “நான் இரட்சிப்பின் நம்பிக்கைக்கு அப்பால் இருக்கிறேன்” என்று கூறக்கூடாதபடிக்குத்

தேவன் பவுலை இரட்சித்தார். தேவனுடைய மன்னிக்கும் வல்லமைக்கு அப்பால் நாம் பாவம் செய்ய இயலாது! கெட்டகுமாரன் தனது தந்தையிடம் திரும்பி வந்தபோது, விளக்கங்கள் எதுவும் அவசியமில்லாது இருந்தது. அவன் ஒரு பாவியாக இருந்தான் என்பது ஏற்கனவே நிலைநாட்டப்பட்ட ஒரு உண்மையாக இருந்தது. அவன் செய்திருந்தவை அல்ல ஆனால் அவன் இல்லத்திற்குத் திரும்பி வந்ததே பொருட்படுத்தப் படக்கூடியதாக இருந்தது.

கிருபை என்பது இலவசமானதாகவும் ஏராளமானதாகவும் உள்ளது. அதனால்தான் கிறிஸ்தவ செய்தியானது “சுவிசேஷம்” என்று அழைக்கப்படுகிறது; அது நற்செய்தியாக உள்ளது!

“விசுவாசத்தைக் கொண்டு”

கிருபை இலவசமானதாகவும் ஏராளமானதாகவும் உள்ளது, ஆனால் அது மலிவானதாக இருப்பதில்லை. சுவிசேஷ செய்தியின் மூலமாக, எல்லாருக்கும் கிருபை அளிக்கப்படுகிறது; ஆனால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப் படவேண்டும். நாம் “கிருபையினாலே” மற்றும் “விசுவாசத்தைக்கொண்டு” இரட்சிக்கப்பட்டோம் என்று பவுல் கூறியபோது, தேவன் தமது குமாரன் மூலமாக அளிப்பதை (நாம்) ஏற்றுக்கொள்ளாததையே அவர் அர்த்தப்படுத்தினார்.

மீண்டுமாக, கெட்ட குமாரனின் உவமை ஒரு நல்ல விவரிப்பாக உள்ளது. அவன் இல்லம் திரும்ப முடிவு செய்வதற்கு முன்னரே அவனது தந்தையால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்தான் (அது கிருபை என்பதாக உள்ளது). இருந்தபோதிலும், அவன் இல்லம் திரும்ப மறுத்திருந்த வரையில் அவன் மரித்தவனாகவே இருந்தான்! மிக உண்மையான ஒரு கருத்தமைவில், ஒரு கிறிஸ்தவர், பிதாவினிடத்தில் வந்து அவரது கிருபையைப் பெற்றுக்கொண்டு மற்றும் பதிலுக்கு அவரை அன்புடனும் சந்தோஷ நிறைவுடனும் சேவிக்கும் கெட்டகுமாரனாக இருக்கிறார். செயல்கள் (கிரியைகள்) நமது இரட்சிப்பிற்குக் காரணமாவதில்லை என்று பவுல் வலியுறுத்துகையில், அவைகள் (கிரியைகள்) அதன் (இரட்சிப்பின்) கனிகளாக உள்ளன என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்: “ஏனெனில், நற்கிரியைகளைச் செய்கிறதற்கு நாம் கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, தேவனுடைய செய்கையாயிருக்கிறோம்; அவைகளில் நாம் நடக்கும்படி அவர் முன்னதாக அவைகளை ஆயத்தம் பண்ணியிருக்கிறார்” (2:10). நற்செயல்களில் “நடத்தல்” என்பது, அவைகள் நமது வாழ்வின் வழக்கமான வழியாகுதல் என்று அர்த்தப்படுகிறது.

விசுவாசத்தின் பல அம்சங்கள் கண்ணோக்காமல் விடப்படக் கூடாது. நம்பிக்கை வைத்தல் என்பது அவற்றில் ஒன்றாக உள்ளது. “இயேசுவை விசுவாசித்தல்” என்பது, அவர் தேவனுடைய குமாரனாகவும் நமது மீட்பராகவும் இருக்கிறார் என்ற அபரது அடையாளத்துவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதலாக உள்ளது, ஆனால் வேதவசனங்கள் கூறுகிறபடி, அவரது இரத்தம் நம்மைச் சுத்திகரித்து நமக்கு ஜீவனைக் கொடுக்கும் வல்லமை உடையது என்று நம்பிக்கை வைத்தலும் உள்ளடங்கி இருக்கிறது. “விசுவாசித்தல்” என்பது நம்மை அவரது கரங்களில் ஒப்புவித்து, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்கள் நமக்காக நமக்குள் நிறைவேற்றப்படும் என்று நம்பிக்கை வைத்தலாக உள்ளது. விசுவாசம் கொண்டிருத்தல் என்பது, கிறிஸ்து அளித்துள்ளவை நமக்குத் தேவை என்று ஒப்புக்கொள்ளாததையும் அர்த்தப்படுத்துகிறது. கிறிஸ்து நமக்காக எதை

வாங்க மரித்தாரோ அது நமக்கு - நம் யாவருக்கும் - தேவை என்று நம்புதலே சவிசேஷத்தை விசுவாசித்தலாக உள்ளது. நாம் உண்மையிலேயே விசுவாசம் கொண்டிருந்தால், நாம் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவோம். கெட்டகுமாரன் பன்றியை அடைக்கும் பட்டியை விட்டு வெளியேறி தனது தந்தையின் வீட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டியிருந்தது போலவே, நாம் நமது பாவம் நிறைந்த வழிகளை விட்டுவிட்டு, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் உள்ள பிள்ளைகளாக வாழத் தொடங்க வேண்டும் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளோம். பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுருவின் உரையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள், “சகோதரரே, நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டும்?” என்று கேட்டனர் (நடபபுகள் 2:37). பேதுருவின் பதிலுரை ஒரு கட்டளை மற்றும் வாக்குத்தத்தம் ஆகியவற்றின் வடிவில் இருந்தது: “நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக்கென்று இயேசுகிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்” (2:38). கிறிஸ்துவுக்குள் ஒரு வாழ்வு கீழ்ப்படிதலுடன் தான் தொடங்குகிறது, மற்றும் கிறிஸ்தவர் தமது மரணம் வரையிலும் கீழ்ப்படிதல் மற்றும் உண்மை நிறைவுடன் வாழத் தொடருகிறார். (காண்க எபிரெயர் 5:7-10; மத்தேயு 7:21-27; வெளிப்படுத்தின விசேஷம் 2:10.)

விசுவாசத்தைப் பற்றிய சில கருத்துக்கள் உண்மையில் அதை உருச்சிதைப்பவையாக உள்ளன. விசுவாசம் என்பது, சிலர் தெளிவற்ற வகையில், “தேவன்மீது விசுவாசம் வையுங்கள்” என்று கூறி அதன்மூலம் “விசுவாசம்” கொண்டிருப்பதாக உரிமை கோரும்போது, தேவனைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கருத்தாக மாத்திரம் இருப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட விசுவாசம் கொண்டிருந்த யாக்கோபு நிருபத்தின் வாசகர்கள் சிலரை அவர் கடிந்து கொண்டார்: “தேவன் ஒருவர் உண்டென்று விசுவாசிக்கிறாய், அப்படிச் செய்கிறது நல்லதுதான்” - ஆனால் அதன்பின் அவர் “பிசாசுகளும் விசுவாசித்து, நடுக்குகின்றன” என்றும் கூடுதலாகக் கூறினார் (யாக்கோபு 2:19). அப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தைக் கொண்டு எந்த ஒரு பிசாசும் எக்காலத்திலும் இராட்சிக்கப்படுவதில்லை. விசுவாசம் என்பது கண்டிப்பாக உள்ளானதாக (“இருதயத்தின் உள்ளாக”) மாத்திரம் இருப்பதில்லை. விசுவாசம் “நமது இருதயங்களில்” தொடங்க வேண்டும், ஆனால் நாம் அன்றாடம் செய்கிறவற்றில் அது செயல்விளைவு ஏற்படுத்தாத வரையில் அது முழுமையற்றதாகவே உள்ளது. எபிரெயர் 11ம் அதிகாரத்தில், “விசுவாசத்தினாலே ஆபேல் ... பவியை தேவனுக்குச் செலுத்தினான்”; “விசுவாசத்தினாலே நோவா ... பேழையை உண்டுபண்ணினான்”; “விசுவாசத்தினாலே ஆபிரகாம் ... கீழ்ப்படிந்து”; “விசுவாசத்தினாலே ஆபிரகாம் ... ஈசாக்கைப் பலியாக ஒப்புக்கொடுத்தான்” என்றெல்லாம் கூறப்படுகிறது. விசுவாசம் என்பது ஏதோ ஒரு விஷயத்தை நம்புதலாக மாத்திரம் இருப்பதில்லை; அது நாம் உண்மை என்று எதை நம்புகிறோமோ அதன் அடிப்படையில் செயல்படுதலாக உள்ளது. மேலும் விசுவாசம் என்பது வேதவசனங்களில் அடங்கியுள்ள சரியான போதனைகளை நம்புதலாக மாத்திரம் இருப்பதில்லை. அது நிச்சயமாகவே அப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையை உள்ளடக்கியிருக்கிறது (இதையே 1 மற்றும் 2 தீமோத்தேயு நிருபங்களில் பவுல் “விசுவாசம்” என்று அழைத்தார்), ஆனால் அது நம்பப்படுவது என்ன என்பதற்கும் அப்பால், ஒரு விசுவாசம் நிறைந்த கீழ்ப்படிதல் உள்ள வாழ்வை வாழச் செல்லுதலாக உள்ளது.

“நீங்கள்?”

“கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்” என்று பவுல் எழுதினார் (2:8அ). இந்த மாபெரும் சத்தியமே நம் யாவருக்கும் விசுவாசத்தைச் சாத்தியமுள்ளதாக ஆக்குகிறது. இந்த சத்தியம் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் நாம் இரட்சிப்பிற்கான வாய்ப்பைக் கொண்டிருக்க மாட்டோம்.

பவுல், “கிருபையினாலே விசுவாசத்தைக்கொண்டு இரட்சிக்கப்பட்டீர்கள்” என்று கூறியபோது, அவர் யாருக்குப் பேசினார்? அவர் பொதுவில் மனித குலத்திற்கு இதைக் கூறவில்லை என்பதை நாம் நமது சிந்தையில் கொள்ள வேண்டும். இவற்றை அவர், கிறிஸ்துவுக்குள் ஏற்கனவே விசுவாசிகளாக இருந்தவர்களுக்குக் கூறினார். எபேசியருக்கு எழுதிய நிருபமானது, “தேவனுடைய சித்தத்தினாலே இயேசுகிறிஸ்துவினுடைய அப்போஸ்தலனாகிய பவுல், எபேசுவினோடு கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் விசுவாசிகளாயிருக்கிற பரிசுத்தவான்களுக்கு எழுதுகிறதாவது” (1:1) என்ற முகவுரையுடன் தொடங்குகிறது. 1:15ல் பவுல், “கர்த்தராகிய இயேசுவின்மேலுள்ள உங்கள் விசுவாசத்தையும், பரிசுத்தவான்களெல்லாம் மேலுள்ள உங்கள் அன்பையுங்குறித்து நான் கேள்விப்பட்டு ...” என்று கூறினார். 2:1-5ல் அவர், தாம் யாருக்கு எழுதினாரோ அவர்களை, “நீங்கள்” என்று குறிப்பிட்டார்: அவர்கள் ஒருகாலத்தில் மரித்தவர்களாக இருந்தனர் ஆனால் கிறிஸ்து இயேசுவின் மூலமாக அவர்கள் உயிர்ப்பிக்கப் பட்டிருந்தனர்.

நற்செய்தியே பூமியில் உள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் வலிவார்ந்த வகையில் பவுல் பேசிய விஷயமாக உள்ளது. நமது பாவத்தின் அளவு அல்லது இயல்பு எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும், கிருபையை விசுவாசத்தினால் பெற்றுக்கொள்ள மனவிரும்பமாக உள்ளவர்களுக்கு அது (கிருபை) கிடைக்கிறது. தேவன் ஒரு விலையுயர்ந்த பரிசை/கொடையை/ஈவை கிரயம் கொண்டு, நாம் ஒவ்வொருவரும் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஏங்குகிறார். அதை நாம் எவ்வாறு மறுக்க முடியும்?

குறிப்புகள்

¹பவுலின் சிந்தனையின் இந்த வலியுறுத்தத்தை ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கு, எபேசியர் 1:3-23 வசனப்பகுதியில் “கிறிஸ்துவுக்குள்,” “அவருக்குள்,” “பிரியமானவருக்குள்” அல்லது அவற்றைப் போன்ற சொற்றொடர் ஒவ்வொன்றையும் அடிக்கோடிட்டு வாசித்தல் ஒரு நல்ல வழியாக உள்ளது. ²C. L. Mitton, *Ephesians*, The New Century Bible Commentary (Grand Rapids, Mich.: Marshall, Morgan, & Scott, 1973), 92.

விசுவாசம் எதிர்: செயல்கள்: யாக்கோபு பவுலுடன் கருத்து வேறுபடுகிறாரா?

பவுல் தமது நிருபங்களில் (எபேசியர் 2ல் போன்றே) பல இடங்களில், இரட்சிப்பானது செயல்களினால் அல்ல ஆனால் விசுவாசத்தினாலேயே வருகிறது என்று உரைப்பதில் வலிவாக இருந்தார் (உதாரணமாக, ரோமர் 3:28; கலாத்தியர் 2:15-21 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும்).

யாக்கோபு 2ம் அதிகாரத்தில் நாம் பின்வரும் வார்த்தைகளைக் காணுகிறோம்: “ஆதலால், மனுஷன் விசுவாசத்தினாலே மாத்திரமல்ல, கிரியைகளினாலேயும் நீதிமானாக்கப்படுகிறானென்று நீங்கள் காண்கிறீர்களே” (வசனம் 24); “அப்படியே, ஆவியில்லாத சரீரம் செத்ததாயிருக்கிறதுபோல, கிரியைகளில்லாத விசுவாசமும் செத்ததாயிருக்கிறது” (வசனம் 26). இந்தத் தலைப்பைப் பற்றி யாக்கோபும் பவுலும் முற்றிலும் மாறுபட்ட போதனைகளை முன்வைக்கின்றனர் - அதாவது, இரட்சிப்பு செயல்களின் மூலமாக வருவதாக யாக்கோபு போதிக்கையில், இரட்சிப்பு விசுவாசத்தினால் மாத்திரமே வருகிறது என்று பவுல் கூறினார் - என்று சிலர் முடிவு செய்துள்ளனர்.

உண்மையில் பவுலும் யாக்கோபும் மாறுபட்ட இரு தலைப்புகளைக் கலந்துரையாடினர். ஒருவர் இரட்சிக்கப்படுவதற்கு (கிறிஸ்துவில் கொண்டுள்ள விசுவாசத்துடன் கூடுதலாக) யூதர்களின் நியாயப்பிரமாணத்தின் செயல்களைக் கைக்கொள்ளுதல் அவசியமானதாக உள்ளதா இல்லையா என்பதைப் பற்றிப் பவுல் எடுத்துரைத்தார். இரட்சிக்கும் விசுவாசத்தின் வகை பற்றி யாக்கோபு கலந்துரையாடினார். செயலுள்ள விசுவாசம் மட்டுமே (விசுவாசத்தின் செயல்களை உள்ளடக்குகிற ஒன்று) இரட்சிக்க முடியும் என்று அவர் உறுதிப்படுத்தினார்; அவ்வாறு இல்லையென்றால் விசுவாசம் செத்ததாக உள்ளது. கீழ்ப்படிதல் என்பது விசுவாசத்தின் அவசியமான அம்சம் என்ற வகையிலான பவுலின் வலியுறுத்தத்திற்கு நாம் போதிய கவனத்தைத் தருகிறபோது, இரட்சிக்கும் விசுவாசத்தின் இயல்பு பற்றிய யாக்கோபின் கண்ணோக்கு பவுலின் கண்ணோக்கில் இருந்து வேறுபடுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ரோமர் 2:6-11ல் பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்:

தேவன் அவனவனுடைய கிரியைகளுக்குத்தக்கதாய் அவனவனுக்குப் பலனளிப்பார். சோர்ந்துபோகாமல் நற்கிரியைகளைச் செய்து, மகிமையையும் கனத்தையும் அழியாமையையும் தேடுகிறவர்களுக்கு நித்தியஜீவனை அளிப்பார். சண்டைக்காரராயிருந்து, சத்தியத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமல், அநியாயத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கிறவர்களுக்கோ உக்கிரகோபாக்கினை வரும். முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் பொல்லாங்குசெய்கிற எந்த மனுஷ ஆத்துமாவுக்கும் உபத்திரவமும் வியாகுலமும் உண்டாகும். முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் எவன் நன்மைசெய்கிறானோ அவனுக்கு மகிமையும் கனமும் சமாதானமும் உண்டாகும். தேவனிடத்தில் பட்சபாதமில்லை. (என்னால் வலியுறுத்தப்படுகிறது.)

பவுலின் காலத்தில் வாழ்ந்த பலர் (இப்போதுள்ள பலரைப் போலவே), கிருபை மற்றும் விசுவாசத்தின் மூலமாக இரட்சிப்பு என்ற அவரது

போதனையைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, இரட்சிக்கப்படுவதற்கு மக்கள் எதுவும் செய்யத் தேவையில்லை என்று அவர் உரிமை கோரியதாக நினைத்தனர். கிருபையைப் பற்றிய அவரது போதனையைச் சிலர், நாம் யாக்கோபு விவரித்த “செத்த விசுவாசம்” என்ற வகையிலான விசுவாசத்தினாலேயே இரட்சிக்கப்பட முடியும், மற்றும் நமது பாவங்கள் தேவனை இன்னும் அதிகம் இரக்கமுள்ளவராக இருக்கும்படி தூண்டுகின்றன என்றும் கூட அந்தப் போதனை கருத்துத் தெரிவிப்பதாக தவறாக நடைமுறைப்படுத்தினர். ரோமர் 2:5-8; 6:1, 2 ஆகிய வசனப் பகுதிகளில் பவுல் தெளிவாக்கியபடி, இது அவரது விருப்பமாக இருந்ததே இல்லை.

யாக்கோபு, விசுவாசத்தின் ஒரு பாகம் என்ற வகையில் செயல்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்திய போது, ஒருவேளை அவர் பவுலின் போதனையைத் திரித்துக் கூறிய கூற்றுகளுக்குப் பதில் அளித்திருக்கலாம். விஷயம் இவ்வாறு இருந்தாலும் இல்லாதிருந்தாலும், இரு எழுத்தாளர்களுமே, விசுவாசம் என்பது தேவனுக்குச் செயல்முனைப்புடன் பதில் தருதல் என்றும் அது புத்திக்கூர்மையில் உயருதலோ அல்லது உள்ளான நம்பிக்கையோ அல்ல என்றும் நம்பினர் என்பது தெளிவு.